



# הנדון:

## ישראל חוגגת את חגי החרות ועוזרת לדכא את החרות בעולם

# פילגש מודיני

מישלוחי הנשק של ישראל ל"קונטרס", קוליס דרעית הבית הלבן, אחרי שה קונטרס דרעית הבית הלבן בארצות הברית עצמה התקוממו נגד העזרה האמריקאית ל"קונטרס".  
מדוע?

יה שם נציג אש"ף יג'ון מחלוף, בן חיפה, שקרא קיטעי-שירה של משורר מרכז אמריקאי שהטיף נגד השינאה — ועל מאבק זה אין טעם להרחיב את הדיבור. הרבנים ידועים ישבנו והקשבנו — פליטים מגרמניה המיוחרת, מדען ממתנגדיהמישטר מיוגוסלביה, ה"רוק" גרמני, הודית הלוחמת מיוגוסלביה, המיוסטים בכריטיניה, פעיל תנועת השלום האנגלית, אנשי ירוח איטלקיים ואנחנו הישראלים.

ולמרות ההבדלים בינינו, בוודאי שאלנו את עצמנו כולנו לאיפעם במשך הכינוס: מדוע ישראל מעורבת במאבקים כה רבים, שאינם נוגעים לה? האם היא מעצמה עולמית? מדוע פרושות זרועות תיה מאליסלוודור ועד סרילאנקה, מדרום-אפריקה ועד צילה? ומדוע היא מעורבת תמיד בצד הלא-נכון, הלא-סומאטי, זה המתנגד לחרות העמים ולהגדרתם העצמית?  
מדוע?

כפי במובן, הגיון — ההגיון של הגושים, ישראל נאננה בכותרת הכינוס. כדי לנהל מלחמה זו, היא זקוקה לכסף ולסיוע אחר. הכסף והסיוע בא מידי אחת ממעצמות העל — ארצות הברית.

במזמרה מספקת ישראל שרותים שונים לארצות-הברית. הסיוע למדכי אים פרידאמרקאים ברחבי-העולם הוא חלק מן התשלום לארצות-הברית — בשל שנקבה, למוש, למשל, מצולת תשלום דומה למעצמת-העל השנייה.

אנחנו עושים את העבודה המלוכלכת עבור ארצות-הברית, וכמיוז, מסביבות שונות, לעשות את ארצות-הברית המלוכלכת שלה.

הבה נגיד את הדברים בבירור ובגיי לוי: בינלאומיות, למעשה, מזוירת. חרב בינלאומיות, מעין פילגש מזוירת. חוץ מה אנחנו גם מרוויחים כסף סתם. מישטרים מלוכלכים, המגורים עליי החברה התרבותית בעולם, קונים נשק אצלנו, בכסף טוב. לא היה עולה על דעתנו למכור לארצות-העולם הרואין. זה לא יפה. הרואין הוא המוות הלבן. אבל אנחנו מוכנים בהחלט למכור בכסף טוב את המוות בכל צבע אחר, לפי הזמנה.

אין בזה כל חדש. אנחנו יודעים את זה. כל אורח ישראלי, הקורא עיתונים, מודע זה מכבר לעובדות אלה.

אבל אין עליך ויכוח כליל-שבת בטרקליני ישראל, גם כוננס לא התנוה מעולם ביון אמיתי על כך. בעיתונות של מוסדות הרובנים בכרך אגב, תוך כדי תרגומן של ידיעות פיקאנטיות מעיתוני-חוץ.

מדוע? כפי שאמר עמוס ירון למראה הטבח של צברא ושאתילא: קהו חושיני.

חושיני קהים. דמיונו ישן. נוסעים לדרום-אפריקה, והגנים מן האל תורש של סככת-תפלים. רצהנית, ומתייחסים אל מותו של איכב כהמיל. מוכרי העולם נראים לנו כאבקאדם, כהמוניר של יצורים נחותים, ללא צלם-אנוש.

ירק כאשר אתה רואה אותם כמו עיניך — אחר סאתר רואיה האינטלמי גנטיית, את זמורה התרבותי, את גלאאים הרצינית, המסבירה בסבלנות את המצב בארצה — אתה תופס שאנחנו מתנבלים בצניניות נוראה ובאדישות מיסלצתית לאנשים חיים, לאנשים כמונו, אנשים שאינם נוסלים במאומה מאזרחי ישראל.

ואז אתה שואל את עצמך שוב ושוב את השאלה שאין עליה תשובה. מדוע?

שבה יהיו זכויות לכל אדם — לבן, שחור, חום. היא קיוותה לשינוי שיתבצע בהדרגה ובדרכי שלום. אבל היא ידעה שזוהי תיקווה קלושה. מול המנגנון הרצחני של השלטון הפאשיסטי — שאינו שונה מן המישטר של מוריו הנאציים, חוץ מהעובדה שאין בו ריזין אושוויץ — לא יצלה אלא מאבק מזויין ממושך, שיתבצע לרבנות בלי ספור, ושיסתיים מן השטח בשואה לרבנות בלי היא דיברה, בלי שינאה ובצער, על העזרה הרבה שמעניקה ישראל למישטר פאשיסטי נאלח זה, ותוך כדי כך טענה שישאל ודרום-אפריקה מייצי-רות בצוותא נשק אטומי, העלול להיות מופעל איפעם נגד אפריקה השחורה.

ישראל נתונה עכשיו במצב של מלחמה עם מליוני השחורים של דרום-אפריקה, במיעוטה של סאטרישיה, הנאבקים יום-יום על זכותם האלמני-טרית ביותר להיות בבני-אדם — בכבוד, בחופש, ברמת-החייה הראויה לבני-אנוש. המדכאים, הרוצחים, הנוגים שים, תלמידיו המוצהרים של אדולף היטלר, הם בעלי-ביתיה של ממשתלתנו.

מדוע? היתה שם גלאדים באזו, נציגת הסאנריי-ניסטים של ניקראווה ואו, כפי שהיא ביטאה את השם ניקראווה.

גלאדים היא אינדיאנית, כמו מתוך ציור ישן: פנים עגולות, רחבות, שטוחות, בין שתי צמות שחורות ארוכות. היא נאחה מפורד ודיברה כמורה, אך ידענו שהיא היתה משקירת של יחידת-גירלה במאבק הארוך להפלת מישטרו הרצחני של הרוזן אנאסטאיו סומסה.



פאטרישיה: דרום-אפריקה

היא דיברה על המערכה המנוהלת כיום עליידי ה"קונטרס" — הסוכנים של הסיר-אייראי, שרידי פלוגות-המוות של העריץ המודח והשקירחב השונים — להפלת הממשלה הישקירית.

הסאנדיניסטים מנסים לרפא את חוליי העם, שסבל במשך מאות שנים מפרכי המאזרח. הם עושים שגיאית אפריקה לתהוה על מעשה זה או אחר שלהם. אך אין ספק שזהו המישטר ההגון הראשון שידעה ארץ זו.

ארצות-הברית לוחמת במישטר זה בכל האמי-צעים, ורוחפת אותו לזרועותיה של ברית-המעצמות.

גלאדים לא הזכירה את ישראל. אך אנחנו ראינו את רובינגיליל, ממחסני הצבא של סומסה, שחולקו עליידי הסאנדיניסטים אחרי הניצחון כמתנת לידידי. קראנו בעיתוני ארצות-הברית על

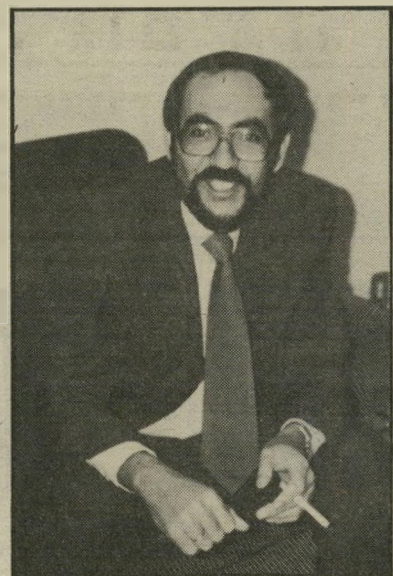
נפוליון דוארטה, אך הלה חשש מלעשות פשרה סבירה.

תחת זאת נערכו השבוע "בחירות". איההש-תפת בהן היתה עבירה פלילית, ומי שתעודתו לא נחתמה עליידי ועדת-קלפי חושש, בצדק, לחייו. המפלגות הליברליות והשמאליות סירבו, כמובן, להשתתף בבדיחה זו.

זמורה וכלי הפרזה: הוא חוכב-המור, פתוח, מאוזן להפליא. הוא מחפש פשרה עם ארצות-הברית. לפני שנאסרה כניסתו לשם, נפגש גם עם מנהיגים יהודים-אמריקאים, וניסה לשכנעם לתמוך במאבקה-השחורה הסלודורי.

הם השיבו בשאלה: מה יחסכם לאש"ף? ישבנו, אכלנו, החלפנו בדיחות ללא-ספור, ומעל לידידותנו החדשה ריחפה השאלה: איזה עניין יש לישראל להילחם בתנועה הנאבקת למען החירות וזכויות-האדם בארץ רחוקה ואומללה?

אך זוהי עובדה. זמורה הזכיר אותה בלי מיררות וכלי הפרזה: באליסלוודור פועלת מישלחת של יועצים ישראליים, העוזרת לצבא



זמורה: אלסלוודור

הסלודורי הרצחני, שכל העולם מואם בו, לנהל את מלחמתו העבודה באנשי-הגירלה. מדוע?

לבת הכינוס היתה פאטרישיה מקפאדו, נציגת "הקונטרס הלאומי האפריקני", איר-גון-השיחור של דרום-אפריקה.

פאטרישיה היא אשה פשוטה שלה, יפהיה, מקסימה ומרתקת — וגם שחורה. אומנם, צבע-עורה כצבע השוקולד, זכר לשני סכים לבנים — האחד, הסקוטי, שהעניק לה את שמה, והשני פורטוגלי.

אך פאטרישיה היא שחורה בכל נימיו נפשה ובכל רמיה אבריה. אחיה הקטן נהרג כחייל במחתרת השחורה. קוממו דרום-אפריקה, שתקף את המשתה-האיר-מונים של המחתרת במדינה סמוכה, פילח את גופו ב-40 כדורים של מיקלע.

גורל הרוב השחור של דרום-אפריקה הוא גורלה. הקיפוח שלטנו בכל רגע של ההשסלה, הריחוק שלטנו בכל רגע של חיה, מיום לידתה. נפשה מוגיבה על כל ריכו של עלבון והפליה, כפי שגורשו של אדם שנכווה בכל אבריו מוגיב על מגנע.

פאטרישיה יודעת לצחוק, וצחוקה מתלולגל הרביק את כולנו. אבל מאחורי הצחוק העליז והעיניים השחורות הבורקות של אשה ערינה זו, מרצה באוניברסיטה בכריטיניה, חבוי רצון של ברזל.

כאנגלית מושלמת דיברה על דרום-אפריקה

מ"רבה אויבים, מרבה כבוד" אמרה ה"סוסימה הגרמנית כפרון מילחמת-העולם הראשונה.

באותה המים סייעה ההתנהגות הברוטאלית של גרמניה, שציפצה על דעת-הקהל העולמית, להצטרפות המונית של מדינות אירופה והעולם למחנה אויביה. הגרמנים גיבכו בהמור שאנני אחת הקאריקטורות היטובות של חשני מישרדי, ומעליו השלט: באן מתקבלות הכרזות-מילחמה!

אחרי ארבע שנות מלחמה, מוות ורעב, נמחק הצחוק מעל פני הגרמנים. השחצנות גרמה למסלה, למשבר כלכלי, לעליית הנאציזם, למלחמת-העולם השנייה ולשרשרת אסונות שטרם הסתיימה.

זכרת השבוע בשחצנות זו, כאשר השת"תפתי בכינוס בעיר טורינו שבצפון איטליה. הכינוס אורגן עליידי "הוועדה למען ההתגברות על הגיון הגושים" — גוף איטלקי המבקש להיאבק בחלוקת העולם לתחומי-ההשפעה של שתי מעצמות-העל, על כל העיוותים והסילופים, האסונות והסבל הכרוכים בה.

לכינוס הוזמנו תריסר אישים מארצות שונות, המייצגים תנועות-שלום ותנועות-שיחור משני עברי מסך-הגבול. היה לי הכבוד לייצג, יחד עם ח"כ מתי פלד, את תנועת-השלום הישראלית. ישבתי, הסתכלתי, הקשבתי — ופיתאום עלה על דעתי רצון מביש: כל תנועות-השיחור המיוצגות קאן הותקפו עליידי מעצמות-המור שלת-ישראל.

ואין הדברים אמורים בהשטחה, אלא כמקיימה תנועות-משוטה: ישראל מקביעה על עובדות אלה בנשק, בכוח-אדם ובלוחמה מדינית.

שב באולם ראובן זמורה, אחרי שהתיידדנו, קראתי לו בצחוק "רובקה", אך למרות השם העברי אין הוא יהודי.

זמורה הוא אישיות בינלאומית, סג'נשיא האופוזיציה של אלסלוודור. הוא נוצרי-שמאלי, מנהיג של מילגיה שאינה רוגלת במאבקים אלים, אך המתייחסת בחיוב למאבקים של לוחמי-הגירלה המארכסיסטיים — פשוט מפני שאין ברירה.

אלסלוודור היא מעין ישראל של מרכז-אמריקה. שיטחה כשטח ישראל, ויש בה בארבעה מיליון תושבים, ויצאייספדר.

האיכלוסיה האינדיאנית הושמרה מומן במעשי-טבח שונים. זוהי מדינה מסודרת, מפרי תחת יחסית, שנקמה במשך שנים תחת דיקט-טורה צבאית שחלה. כיתות מוות" ורבנות זוהי ארצות-הברית. אינטלקטואלים, עיתונאים, מורים, כמי רים ואנשי האיגוד המיקצועי נרצחו בחשכת-לילה ולאוריחה, על-ידי חברות-רצח אלמור ניזותי-ככיכול, תחת עטות הצבא.

לאחרונה נבחר נשיא מתון יחסית, שהיה רוצה להגיע לפשרה. אך הוא שבוי בידי הצבא והימין הציוני, והוא חושש שכל פשרה עם המכז עלולה להוריש את ראשי הצבא אלצבע אית סופת.

מגן על הזכויות של שיכבה קטנה של חוזות ואיליהון, הנהנים מחסות ארצות-

בטיפשות האופיינית לארצות-הברית בדורות האחרונים, תומך רגן, כמו קודמיו, בריאקציה השחורה ביותר, ומקום נגד רופסונטור את מיטב העם. זמורה הוא פרופסור למדעי-המדינה, גבר כבן 40, ממושקף, מזוקן, תרבותי מאוד, מתון מאוד. כעבר היה ש בממשלה, ופרש מתוך מאחה. הוא נכלא ועונה, חייו ניצלו רק מפני שמפקד המישטרה היה, כמיקרה, בניערו וסנרק. לאחרונה ניהל משאומתן עם הנשיא חוזה